QUÆSTIO MEDICA

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS MANE DISCUTIENDA IN SCHOLIS MEDICORUM;

Die Jovis III. Februarij.

M. ANTONIO DE CAËN Doctore Medico, Præside.

Estne Natura optima dux Vitæ?

I.

INCOMPREHENSIBILEM esse Naturam, ut Empiricorum voluit negligentia, ita rationalem Medicinam profitentium diligentia id facit, investigari illa ut possit, imò ut debeat: quam ob rem hi maximi sunt Medici, quia & Sapientiæ studiosi; horum industriam non solum æmulantur ij ad quos animorum & morum spectat procuratio; sed etiam sæpius ab his opem operamque mutuari coguntur, necessariâ corporis cognitione, cujus temperiem mores sequuntur; Illis ut suppetit curandorum corporum scientia ex rerum Naturæ contemplatione orta, ita nec verba desunt; quô efficitur, ut à sermone de Natura artem auspicentur suam, quæ nec muta nec ingloria, cùm illius Professores & disserant peritè & scienter agant. Nusquam commodius quæsieris quid sit Natura quàm ab his, quorum fuit in ea cognoscenda præcipuum studium: quam cùm definire difficile sit, quia ambigua & multiplex, ideo prius in communem diducunt & propriam. Prima vis est quędam admirabilis quæ omnia pervadit, administrat; omnium communis mater, causa, principium: quæ Platoni anima mundi dicitur, aut qui spiritus intus alit, totamque infusa per artus mens agitans molem, divina ratio, toti mundo partibusque ejus inserta; divina ars, cujus solertiam humana ars nulla, nulla manus, nemo opifex consequi possit imitando; quæ intus in suo opere ita est & delitescit, cum laborat, ut appareat, eam foris minimè esse negligentem: huic illud proprium est, ut in ipsa simul inveniatur materia, ex qua quæque res efficiatur, & vis illa, quæ quidque efficiat. Hanc, cum infinitæ sit sapientiæ providentiæque, sic sapientissimam esse par est, imo divinam providentiam sapientiamque, Deum ipsum Opificem Rectoremque universi: aut si quid aliud à Deo Natura illa est universalis, Dei vicarium esse necesse est, qui uti cuncta gignantur principia subministrat, unde à gignendo φύσις, ut à nascendo dicta natura. Ab universali singularis emanat, ut à fonte rivus, à trunco ramus, à matre soboles;

Hæc, originis ſuæ retinens ſolertiam & ſapientiam, ſingulis rebus propria eſt, mineralibus, metallis, ſtirpibus, animalibus; uniuſcujuſque, in quo eſt, principium & cauſa motus quietiſque. In homine eſt vis quædam particeps rationis atque ordinis, quæ ex ſe ipſa movetur efficienter, tanquam viâ progrediens ad generationem, ejuſdem opifex & conſervatrix; aliis eſt ignis artificioſus, actuoſus, æthereus, unde prodeunt, continuantur, abſolvuntur motus omnes ad vitam neceſſarij, æquabiles, conſtantes, generationis, incrementi, perfectionis. Hæc natura cùm propria cujuſque ſit, & ab aliis diverſa, difficile dictu eſt an temperies quædam emergens ex elementorum miſtione, peculiati ac modo, unà cum ſpiritibus, humoribus, partibus ſolidis, cenſeri debeat, an ἰδιοσυγκρασία dici? quicquid ſit quemque ita conſtituit, ut per eam maximè differat abs quîvis alio, non iis tantum actionibus quæ corporis ſunt, ſed animi, aut utriuſque. Nativum calorem, etſi is omnium naturalium operum author videri poſſit, ne tamen plane confundas cum natura; alioquin inſtrumentum cum artifice, ſervum cum domina, ſubditum cum principe miſcueris. Diviniorem tantum hîc admittimus Naturam, eamque ſapientiſſimam, quam contemplatur Hippocrates & admiratur: tùm privatam hanc, quam in ſe quiſque concluſam habet, tùm publicam illam, quæ ubique cum adſit, privatam ubique adjuvat. Utraque una, multiplex; propria, communis; ſimplex, multiformis; Protheum rectè dixeris. Ne hominem, qui microcoſmus eſt, utrâque defectum exiſtimes aut alterutrâ: In hoc ambæ tanquam in ſacrario conjunguntur amico fœdere, ſocietate operum, ſimilitudineque ita vinciuntur, ut erres, ſi amplius geminas putes: Unius igitur Naturæ monita, ſapiens cum ſit, auſculta, ſi ſapis ipſe, ad ſanitatem ſufficiet & ad virtutem: Ad hujus normam tuas actiones omnes dirige; hanc elige conſiliorum totiuſque vitæ Præceptorem atque magiſtram.

II.

QUISQUIS mortalium vis ſcire Naturam, ubi & quid agat; obſerva earum omnium, quas ſuo complexu mundus coercet, rerum minimas, maximas, quaſlibet; ubique ſe oſtendet illa ſuis ſignis. Studes compendio? te unum inſpice, noſce te ipſum; ſed intus & in cute; ſatis ſuperque erit, ut poſſis nôſſe, opus Naturæ, opus eſſe intelligentiæ. In homine ut parte totius univerſi pulchriore, perfectiore, diviniore, omnes illa ſuas contulit divitias, ſeipſam exhauſit: Ita Naturam homo nactus benigniorem matrem, omnium animantium, quarum ut figurâ formam vincit, ſic tenet principatum, hinc rationem & manus huic illa dedit amplius quam beſtiis, quibus artes ad neceſſitatem vitæ aut jucunditatem & arma ſuppeditantur omne genus. Quæ fuit Naturæ cura, ſtudium, ſolicitudo erga hominem. Is omnia ſua illi debet, cum ſanus eſt, quamplurima debiturus; ſi æger convaleſcat. Illinc, à ptimo ortu, eas habet res, quas Medici naturales vocant; his conſtat & durat, quas quicquid immutat, depravat, evertit, contra naturam eſſe cenſendum eſt: ibi hæc ſe ſe opponit pro viribus, nunquam detrectatura certamen, opus ſuum ne quid capiat detrimenti: quæ verò res inter naturales & eas quæ contra naturam dicuntur, mediæ ſunt, naturam ipſam ſi ſpectes, ſemper bonæ, utentis pravitate tantum malæ. Quàm artificioſa eadem natura ſit, vide hominem cum fingit in utero & efficit. Hujus tota præ cæteris animantibus fabricatio perfecta eſt, ſolers ſubtiliſque deſcriptio partium, eximia conſtructio membrorum, ſubjectorum oſſium mirabiles commiſſuræ ad ſtabilitatem aptæ, ad finiendos attus accommodatæ, ad motum, ad omnem corporis

actionem, nervorum implicatio conveniens atque distributio toto corpore pertinens, quibus artus continentur, habentque sensum & motum; venarum arteriarumque singularis unitas in corde, unde tractæ, profectæ; earumdem innumerabilis multitudo, ubi desinunt, extremis etiam partibus intextæ: omnium denique, è quibus constamus, temperatio tam concinna, tam elegans ordo, ut nihil ad usum melius, ad speciem pulchrius esse possit; nihil convenientius animæ moribus & facultatibus, habiléque magis humano ingenio. Eruditam esse naturam dubitas? Infantes pueros considera, quàm blando labrorum linguæque motu lac sugant è mammis, facile divinabis hos antea edoctos esse in ipso matris utero ab optima magistra. Perge ad alteram ætatem, mirare pubertatis stupendas & subitas mutationes. An eadem Natura justissima meritò censenda est, cum incrementi modum in animalibus statuit & certos fines, quos ultrà citraque nequit consistere rectum? An hæc ut servet, illius sapientia est providentiaque sagacissima, cum cibi cupiditatem & potûs ingeneravit, ut coctione eorum atque commutatione distributioneque factâ, quod effluit, resarciretur; ob id etiam somni vigiliæque necessarias vices concessit. Ejusdem industriâ cibi reliquiæ depelluntur per imam excrementorum viam, cùm astringentibus se intestinis, tùm relaxantibus; potus verò humoribus iis qui ex renibus vesicâque profunduntur, ejectis aliis sordibus per insensiles cutis meatus extra corporis pomœria. An Naturæ divinitas est quædam & vis admirabilis in functionibus animæ edendis, perficiendis? unde ingeniorum miræ varietates atque morum; hinc animi celeres motus ad excogitandum acuti, ad explicandum ornandumque uberes, ad memoriam firmi, diuturni; ad omnem denique virtutem Naturalem, etiam moralem accommodati: ideo Natura tam blanda conciliatrix, & quasi sui lena, cujus tanta vis est, ut nemo homo velit, nisi homini similis esse. Sic consultrix & provida utilitatum opportunitatumque omnium quibus servari sanus quàm diutissimè possit, & æger quàm citissimè restitui sanitati. Hinc prodigiosa illius calliditas, potentia, dolum dicas an virtutem, ut à morbis redimat? An ideo primus illa audit jure morborum Medicus, cùm tutò, celeriter, jucundè curat? nihil temerè agens, nihil supervacaneum, nihil nimium, nusquam cessans, ubique sufficiens, nec deficiens uspiam, quæ nisi vias invenit, facit; quibus vel aperto marte, vel insidiis, certis statisque periodis dierum, hebdomadum, mensium, annorum, imparibus ferè, septenariisque sibi factis, infensum hostem à vitæ laribus longè propellit, operatâ prius coctione, separatione, quam evacuationem machinetur. Sapientis Naturæ isthæc sunt opera, omnia cientis & agitantis motibus mutationibusque suis, ut vitam sensumque totius & partis foveat, tueatur, sustentet, hæc in omnibus momentis fide caret, nihil incredibile existimandum de ea.

III.

TANTI esse vitam quis putat sedulò, ut tot constare Naturæ beneficiis existimet, tot indigere credat ad sui conservationem? Illa Naturæ depositum pretiosissimum, quod, quomodo initium nobis omnium rerum, bonorum, cum ortu nostro affert, sic exitum mors; illam, qui servare potest quàm diutissimè sanam, beatam, hanc retardare, sapiens sit necesse est; vitæ ideo dux quàm optimus, qui ei semper præsideat, eam regat, qui ne momento quidem abesse possit aut debeat: id facit tandiu, quandiu societatem corporis & animæ fovet, retinet. Hæc stat donec convenientia est corporis cum animâ, cujus est instrumentum;

finitur eadem interitu, qui discessus est, diremptusque earum partium quæ ante interitum junctione aliqua tenebantur; quæ societas spatium vitæ metitur, quod constat partibus juxtà commutationes ætatum & corporis temperationes, variis, ad quadripartita anni tempora, accommodatis. Illarum etsi diversarum unus est cursus, via una Naturæ, eaque simplex, sua tamen cuique tempestivitas data, unde ut magis infirmitas puerorum, ferocitas juvenum, gravitas constantis ætatis, sic senectutis maturitas naturale quiddam habet, quod suo tempore percipi debeat. Hæc ut plus naturæ debet quam ulla quævis ætas, sic & sua aliarumque omnia reddit; hanc itaque mors excipit sed naturalis, mori siquidem hominis Natura est, non pœna, cum expletur vita satietate vivendi, definitque sine dolore, molestiâ: aliter judicandum de eâ, quæ ut funus infert acerbum, sic violenta ferè & contra Naturam est; quæ ut vitæ contraria, sic altera ejusdem terminus & ultima rerum linea; ut altera fugienda fugandaque omni industriâ, sic altera placidè expectanda, nec metuenda, nec optanda: ut alterâ præciditur conjunctio utriusque Naturæ, corporis & animi; sic alterâ dissuitur sensim. Hoc modo bis puero clauditur vita, cui semel puero eâdem ferè ratione contigit, tam similis est ratio ortus & exitus; cum utrimque nullarum fere rerum nec doloris sensus. Pueri tum vita incipit, cum extra uterum accipit aurarum lucisque usuram, qui ante alienâ potius matrisque vitâ vivere videbatur quàm suâ. An hoc tamen vel contrarium affirmare temerarium? cùm id scire nemo possit. An conjicere nihilominus licet, unde fit id probabilius, à primis statim conceptionis diebus, spiritum genitorem sibi extruere domicilium; illud cor est, ideo vitæ principium, animæ prima sedes, licet angusta, tamen augusta, Naturæ privatæ tyrocinium: hic in unâ sede morantur anima & natura, tam benè conveniunt: ab his, tam parvis vitæ exordiis parentum hæreditatem adimus, bonorum (unde habent quod gaudeant benè nati) malorum etiam, quæ pessima est hæreditas: tanta vis est principiorum, ut parum fermenti totam massam inficiat; quod debetur acceptum calori, cujus est innocens culpa, cùm æquè promovet mala quàm bona: ille socium ab ortu adsciscit humorem, in quibus duobus maximè vita sita esse creditur: ob id etiam in sanguine posita ab Antiquis, cum similis sit temperie; quæ fœlicior censetur ad vitam. Sanguinis origo est cor, fons, officina; illinc nullum animal quod sanguinem habet sine corde est, quæ pars ut est prima & novissima tempore, sic nobilissima. Ab antiquâ nobilitate & illustri sanguinis conficiendi cudendique munere meritò nunc excidit jecur, cui principatum in microcosmo error olim tribuerat hominum, non Natura. Nobilitatis indicium in corde, subditarum partium dependentia, quæ omnes, si languet princeps, etiam & languent. Hinc cor solum viscerum vitiis diu non maceratur, nec vitæ supplicia trahit: id ne fiat, ut omnium interest partium, sic omnes in id laborant maximè, suo quæque modo. Illud tametsi primò peperit præcipuam vitæ causam & originem, eam tamen servare non potest, sine adjumentis iis, quibus vita tenetur, cibo, potione, spiritu; quorum communis ingressus os, hujus etiam nares, unde per asperam arteriam ad pulmones via est, quibus raritas & spongiæ similis mollitudo, additis inanibus fistulis ad recipiendum aërem aptissimis, hujus ut viciniâ cordis calor temperetur ad vitam, dum admittitur, statim emittendus, cum incaluit, inutilis, nî vocis fiat materia: Cibus & potio per stomachum demittuntur in ventriculum, ubi sufficienti morâ cùm attriti subactique & in succum cremori similem mutati, postea delabuntur per intestina tenuia ad lactes, quæ exceptum commeatum viaticumque transmit-

tunt in receptaculum commune juxta renes;inde devehendum per canaliculum ſæpius geminum,quandoque unicum ſecundum dorſi vertebras ad ſubclavias venas; quas pluribus ingreſſus ſurculis chylus admiſcetur ſanguini. An ab his minimis vita pendet? an his filis ducitur? quæ ſi rumpi contingat,hinc ſubitæ mortes,atque inteſtata ſenectus,corde,ſuo genio defraudato,quod iiſdem dum fruitur commodis perpetuo incumbit operi, dum ſanguinem facit & perficit; qui dum itque reditque vias toties à corde per arterias ad extimas corporis partes, has facit vitæ participes; dum ab his redit per venas ad ſuum principium, iterum incudi veluti & perfectioni redditur vitamque reſumit. Non aliunde conſenſio omnium conſpiratioque petenda eſt, quàm ab illo ſanguinis motu: ab hoc oriundus animalium calor, ſpiritus, quibus vita ſervetur, motus & ſenſus vigeant, omnes actiones obeantur.

IV.

VERUM, ut animantium homo perfectiſſimus,ita non eſſe ſolum,quod cæterarum eſt vivere, ſed etiam perfectiori modo debet eſſe, quod eſt benè beatéque vivere. Summum hoc bonum eſt,quod ad nullam aliam rem,ad id autem cæteræ res referuntur omnes, illud ſtare non poteſt ſine virtute,ſanitate; ad utrumque Natura viam monſtrabit, quæ in omnibus mediocritatem tenet illam, quæ eſt inter nimium & parum,& qua præſertim gaudet virtus & ſanitas. Utraque hæc ad animum pertinet & corpus,ſimul,ſeorſim,alternatis ſæpe numero vicibus. Hinc votorum illud omnium quàm optimum,ut ſit mens ſana in corpore ſano,inde perfectio actionum,in qua virtus conſiſtit & ſanitas;tanta eſt utriuſque ſimilitudo,ut idem habeant extremum. Actio perfecta eſt,cùm ea congruunt inter ſe,è quibus conſtamus;tunc neque ægritudo eſt in animo, neque ægrotatio in corpore,utrinque doloris vacuitas. Anima & corpus,tametſi res longè diſſimiles, multa tamen ex conjunctione viciſſim ſumunt commoda,plura etiam incommoda, unde dolendum communicari mala quàm bona proclivius, & frequentiores eſſe à corpore in animum errores,quàm vice verſâ. Haud æquis partibus emolumenta hujus ſocietatis conferantur cum damnis: quo deterior pars,eo magis deterit de optimâ, cùm ei jungitur. Quo factum eſt ut non minus miſericors quàm ſapiens Natura invicem de animis hoc ſit merita melius; quod corporum adjumenta adhibentur extrinſecùs, ſalus animarum incluſa in his ipſis eſt. Utrumque punctum tulerit,qui haud habebit quod de utroque queratur, aut alterutro,in hoc vitæ perfectio poſita eſt;ad hoc homo Naturâ ſemper indiget,ſæpe & arte. Illa quemadmodum aliquando æmulam virium ſuarum artem eſſe patitur, ita ſæpiſſime irritam feſſo labore dimittit;illi igitur plus fidas, cui debeas, ſanitatis,virtutum,artium ſemina magis & fundamenta; cum hæc culturam tantum & curam eorumdem præſtet; ſi Natura his adjumentis opus habeat, quod rarum,ad actiones animi,corporis,hoc tene,ut Medicina valetudinis; ſic vivendi artem eſſe prudentiam. Utraque ars eſt præſtantiſſima,cùm ex Naturæ præſcripto agit,Naturæ paret; Philoſophia quæ mores regit,virtutem docet eſſe animi habitum Naturæ modo ac rationi conſentaneum, aut Naturam ipſam in ſe perfectam, & ad ſummum perductam,quæ ad laudabiles actiones eos impellit, in quibus eſt. An Natura magiſtra ex occulto producit ingenia, alia ad pacis, alia ad belli munia magis apta? An vis cuique inſita intus format ad hujus vel illius artis,ſcientiæ,virtutis habitum,ad illud juvat,urget; ab hoc abducit,retrahit:hæc Achillem ſub muliebri veſte occultum prodidit, & oſtendit natum ad bellicam

laudem; hæc alios ab agrorum culturâ, aut pauperibus casis, ad solium regale & imperium in cæteros tenendum transtulit, quos sæpe speciosiores formâ esse voluit, ut facile appareat naturalibus signis ad rem publicam gubernandam esse destinatos. Pariter sapientiæ pars altera, quæ sanitatem hominum curat, admonet valetudinem sustentari notitia sui corporis & observatione earum rerum quæ vel prodesse possunt vel obesse; quæ ut à Naturæ contemplatione pendent omnia, ita in uno quoque varia illa sunt, quod varia Natura uniuscujusque sit, vel sui per se ratione, vel ætatis, vel sexûs; nempe trahit sua quemque voluptas, quam Natura insevit cuique, quisque suos patimur manes; huic ille cibus sanitatem custodit, qui in alio crearet morbum; an ideo deterior paulo sed suavior, melioribus, si minus gratis alimentis, est præferendus? similiter non omnibus annis omnia conveniunt, ut beata laudabilisque sit cujusque vita. An turpis ac ridicula res est elementarius senex? An juveni parendum, seni utendum est? Hunc scilicet consilio, authoritate, prudentiâ rempublicam adjuvare consentaneum Naturæ & rationi est? Illum viribus & celeritate corporis idem præstare decet; In pueris docilitas, memoria, ingenij indicia sunt, cùm in viris gravitas & constantia desideretur. Diversitas etiam sexûs diversitatem actionum arguit & exigit. Mulierem fortem quis inveniat? à Natura scilicet comparata est opera illius ad domesticam diligentiam; viri ad exercitationem forensem & extraneam: huic calores, frigora perpetienda, itinera, labores pacis & belli Natura distribuit; illi, quod his rebus fecerat inhabilem, domestica negotia curanda tradidit: quem sexum ut custodiæ & diligentiæ assignavit; sic timidiorem reddidit: virum verò quàm mulierem fecit audaciorem.

V.

VITA cùm contineat contemplationem & actionem, quibus suam felicitatem possit complecti, utrumque habet à Natura perfectissimum: Illa tamen manca & inchoata æstimanda est, nisi actio rerum consequatur; ex utriusque conspiratione vitæ perfectio. Contemplatio est liber animi intuitus rerum, naturale animorum quasi quoddam pabulum, veluti ipsi maximè augeantur; Actio verò est cùm ea prosequitur homo aut fugit, quæ cogitatione cognovit utilia esse aut noxia. Felix is nimium, sua hæc si bona norit; iners si non utitur; si abutitur perversus; ingratus si Naturam criminatur tam beneficam: his pius, justus, dives, sapiens, liber esse potest, sibi aliisque juxta benignus, nempe id habet à Naturâ, ut ex hoc aspectabili mundo, & eorum quæ in eo quotidie oriuntur & occidunt varietate, pulchritudine, ordine, Deum ipsum possit cognoscere hujus universitatis Authorem. An Natura prima pietatis est magistra? eadem etiam singulos homines in id genuit ut se natos debeant arbitrari ad alios juvandos, tuendos, conservandos, quia ipsis sunt similes & ejusdem universi partes; An stirps juris est Natura? quâ homines inter se confusi si dissentiunt, pravitate dissentiunt? homo videlicet Naturæ obediens, homini nocere non potest; nedum sibi ipsi; unde apertum est Naturâ quemque sibi esse carum, & id habere ut se diligat, conservet, omnia in corpore & animo perfecta velit esse, omnibus expleta virtutibus. Quod cujusvis etiam animalis est, ut statim atque natum est, concilietur sibi atque commendetur ad salutem & conservationem sui: ad id appetitionem habet declinationemque naturalem & sensum rerum aut utilium, aut noxiarum, quibus duci se patiuntur cæteræ animantes. An idcirco & rarius ægrotant quàm homines & levius? An iisdem commodis fruebantur recentes ab ortu

mundi mortales, atque etiam ut diutius viverent; quia nondum Natura arti cesserat, nec frugalitas luxuriæ, nec necessitas voluptati? Tunc vivebatur parvo benè dum ex Naturæ lege vivebatur, quæ, licet opulenta, semper & ubique significat quàm parvis rebus egeat, quàm vilibus? in quantum sitis atque fames & frigora poscunt, ad hæc nemo pauper est. Divitias illa quibus contenta est, & parabiles & terminatas habet. Sed quod illi semper satis est, homini sæpe satis non est, qui solus animantium, terra pascitur & mari, ut merito παμφάγος audiat; humanum illud non Naturæ vitium est proclivia negligere, simplicem cibum & optimum non admittere, panem & aquam respuere, quæ ad vitam servandam sufficiant; contra prosequi saporum acervationem pestiferam, perniciosa condimenta, cœnas dubias, quæ omnia & mortem accelerent & magnas morborum cohortes invehant; hæc sunt artis operosæ mala, simplicem Naturam nunquam imitantis; quæ omnibus cùm obvia sit, pluribus tamen est invia, soli pervia sapienti: is rebus sublunaribus commodè utitur ad salutem, ad virtutem, & astris ipsis dominatur, quia ubique agnoscit Naturam, ubique sequitur, unde quæ illi omnia facilia & expedita, cæteris ardua, perinde ac adverso nantibus flumine & contra aquam nitentibus; in his labor laborem excipit, error in novos errores præcipitat, ex quibus emergi non potest, nisi una duce Naturâ. Tenenda igitur via, cum Sapiente, quam illa præscribit, nec ab ea declinandum: hac siquidem duce errari nullo modo potest, quæ ita semper adjunctam habet comitem voluptatem, ut nihil quidquam velit quod sit repugnante ratione, imo illa sæpius ad virtutem, ad sanitatem sine hac, valet, sine doctrinâ, quàm ratio valeret & doctrina sine Natura, sic nihil aliud est benè beatéque vivere quàm secundum Naturam vivere; hoc igitur adverte solum, ne quos dedit hæc parvulos igniculos, celeriter malis moribus opinionibusque depravatis extinguas, sed satage ut eosdem caute excites, quò ejus deinde majus lumen appareat: quæ posuit in ingenio semina virtutum, artium, sine, ut adolescant, ad felicem postea frugem perducentur: ne obsurdescas, dum declarat quid velit, quid desideret. Verùm quæ ab eâ moneris, studiosè ausculta; cùm semper, si diligenter attendas animum, aut te impellit ad optima, salutaria, aut revocat à turpibus, noxiis, ut suus olim Genius Socratem; nec aliud unquam Natura, aliud sapientia dicit.

Est ergo Natura optima dux Vitæ.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Ioannes Antonius Bourgaud. M. Robertus Patin. M. Helias Beda.
M. Germanus Hureau. M. Michaël de la Vigne. M. Ioannes du Cledat.
M. Ioannes de Bourges. M. Petrus Perreau. M. Claudius Quiquebenf.

Proponebat Lutetiæ CAROLUS BRISSET,
Druïda A. R. S. H. M. DC. LXI.

cette thèse est la 1115e du tome VII in-folio des thèses de la faculté. —